

La cantautora Clara Andrés, fotografiada en un carrer del casc antic d'Oliva. / NATXO FRANCÉS

CLARA ANDRÉS Cantautora

“Hi ha molta més desinhibició ara en la música en valencià”

XAVIER ALIAGA València

La irrupció de Clara Andrés (Oliva, 1977) va ser sonada. Amb el seu primer disc, *Dies i dies* (2007), un cridaner treball de pop fràgil tractat amb gust i delicadesa i descansat sobre la càlida veu de l'artista, aconseguí els premis Ovidi Montllor a la millor cançó i als millors arranjaments. La inclusió d'un dels temes, *Hui fa vent*, en la pel·lícula de Marc Recha *Dies d'agost* va ser també un punt d'inflexió en la difusió de la seua estilitzada proposta. Amb aquests precedents, s'esperava amb expectació el seu segon disc. I *Huit* (2010), gravat de nou

a la Garriga amb els seus músics habituals, no defrauda: huit temes, tan sols vint minuts enregistrats (un “disc...cret”, com el defineix ella de manera ocurrent), que tenen gust de poc i que aposten l'encara incipient carrera d'Andrés amb un cançoner de volada i fites perdurables, com ara *Fàcil*, *Perfils*, o l'enjogassada *Paràbola*.

“El que s'ha pretés és recollir cançons i ordenar-les de manera que, quan s'escolte el disc sencer, transmeta la idea de conjunt, que conte una història”, revela. “La diferència amb el disc anterior és que l'arranjament i les cançons s'han fet al mateix

temps. El primer era un recull de cançons que estaven disperses en el temps, temes que havia anat fent. En *Huit* es nota una línia comuna. M'agraden els dis-

“Intente sempre buscar una imatge a l'hora d'escriure, com si les cançons foren haikus”

cos redons, que escoltes de dalt a baix”, insisteix. Una defensa del concepte unitari d'àlbum que ja sembla heroica.

Cançons amb la veu en primer terme (“per a donar importància també a la lletra”, indica), amb delicades pinzellades instrumentals que subratllen o reforcen les paraules. Una atenció als detalls visible també en la web o en l'esplèndid vídeo de *Perfils*, una animació dirigida per Mariano Melman. “Tinc molta sort amb la gent que m'ajuda. En el vídeo pràcticament no hi hem participat, ha estat com un regal. I també tinc molta sort amb els músics”, reconeix. “Jo duc una idea de cançó amb l'estructura bastant sòlida, amb la lletra més o menys acabada, però a partir d'ací hi ha un tre-

ball dels músics, de *bandautor*, on la banda té molt de pes en l'acabat final”.

A molts músics no els és fàcil parlar dels seus referents. “Quan em fan aquesta pregunta, de vegades en dic uns i en un altre moment puc dir-ne uns altres. El que passa és que en el disc hi ha els meus referents i els de cadascun dels músics”, assenyala. Però esmenta diverses voltes la catalana Maria Coma, una altra cantautora emergent, i reconeix, a l'hora de confeccionar les lletres, l'influx de l'uruguaià Jorge Drexler. “Intente sempre buscar una imatge a l'hora d'escriure, com si les cançons foren haikus”, assegura, una funció de la imatge ben present en temes com ara *Paràbola*. Comptat i debatut, el que Clara Andrés destaca, no tan sols amb referència a la seua creació, és que “hi ha molta més desinhibició ara en la música en valencià, la gent va un pas més enllà”. *Huit* es presenta oficialment el proper 25 de febrer a Oliva.

UN PAÍS DE PARAULES

Un alfabet de mons literaris

Francesc Calafat

EN EL CURS DEL TEMPS

Enric Sòria
Editorial Moll
Palma de Mallorca, 2010
556 pàgines

Els lectors d'aquest *Quadern* coneixen de sobres els interessos i bondats de la prosa dels articles d'Enric Sòria, però quan obrim un llibre seu ens submergem en un viatge fabulós d'entusiasmes, indicis, curiositat sempre desperta i reflexions, de vegades incisives i polèmiques, però des d'una actitud oberta i dialogant, perquè discutir idees no ha de suposar necessà-

riament estar en contra de ningú. Perquè, l'important de l'escriptura reflexiva és, des de la diversitat de mires, airejar els tònics, aïllar els prejudicis i fixar-ne les causes per a superar-los.

Per bé que part dels textos procedeixen d'aquestes planes, una bona part, d'objectius i ambicions diverses, tenen un origen molt dispers. La voluminosa recopilació de treballs, que du per subtítol *Un itinerari de vuit-cents anys de literatura catalana*, proposa un viatge intens per les nombroses estacions que en proposa. En la biblioteca virtual proposada hi ha un bon grapat de connexions i suggeriments sobre els clàssics (Jaume I, Lluïll, March, els poetes renaixen-

tistes que van fer tractes amb el castellà, Verdaguer...), encara que el gros se l'emporta el segle XX i el present, i on la poesia i la prosa personal (diaris o no) dominen quasi per complet l'exegesi de l'autor. Els comentaris de més relleu recauen en papers més extensos, dedicats a, Riba, Espriu, Formosa, Estellés, Brines, Palau i Fabre, Garcés, Piera, Martínez Marzo... D'altra banda, Sòria té bona mà per a les radiografies de conjunt i per a establir itineraris, com és perceptible en l'estudi de la presència de la ciutat en la poesia en general i la valenciana en particular, i en la localització i de l'evolució de la influència europea en la poesia catalana. També con-

signa un gran interès el seguiment dels ressons de les arts en els dietaris i, sobretot, l'estudi de la configuració de tres dietaris iniciàtics (Serrahima, Pla i Fuster), i on fa bé de subratllar que la

preocupació per l'organització i escriure amb estil no s'han de confondre amb fer maganxa.

El valor d'aquest alfabet de mons literaris no rau només en la ingent informació, sinó sobretot en l'actitud d'home de lletres per part de Sòria que mobilitza sabers i procediments variats per comprendre com s'encarna la vida en l'art i per a valorar justament la imatge de vida que presenta cada autor. A més del que ja hem dit, el que valore més és el ventall de perspectives (el coneixement històric, les connexions culturals i literàries amb Europa), les penetrants exegesis literàries, la reflexió crítica fonamentada en una bona bateria d'arguments, el gust per la discrepància constructiva, i l'obsessió per la diversitat, que el du a valorar autors i estètiques que abans potser no arriba a apreciar. Com vostés ja comprovaran, tot ben interessant.